

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

5. července 2018*

„Řízení o předběžné otázce – Nařízení (EU) č. 604/2013 – Určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států – Články 17, 18, 23 a 24 – Předchozí řízení o mezinárodní ochraně probíhající v členském státě – Nová žádost v jiném členském státě – Nepředložení žádosti o přijetí zpět ve stanovených lhůtách – Předání dotčené osoby za účelem trestního stíhání“

Ve věci C-213/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (okresní soud v Haagu, zasedající v Amsterdamu, Nizozemsko) ze dne 20. dubna 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 25. dubna 2017, v řízení

X

proti

Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení L. Bay Larsen (zpravodaj), předseda senátu, J. Malenovský, M. Safjan, D. Šváby a M. Vilaras, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 1. února 2018,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za X I. J. M. Oomenem a F. L. M. van Harenem, advocaten,
- za nizozemskou vládu par M. K. Bulterman, M. A. M. de Ree a M. L. Noort, jakož i J. Langerem, jako zmocněnci,
- za německou vládu T. Henzem a R. Kanitzem, jako zmocněnci,
- za maďarskou vládu M. Z. Fehérem, G. Koósem a G. Tornnyaim, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: nizozemština.

– za Evropskou komisi M. Condou-Durande a G. Wilsem, jako zmocněnci,
po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 13. června 2018,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 17 odst. 1, čl. 18 odst. 2, čl. 23 odst. 3 a článku 24 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. 2013, L 180, s. 31, dále jen „nařízení Dublin III“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi X, pákistánským státním příslušníkem, a Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (státní tajemník pro bezpečnost a spravedlnost, Nizozemsko) (dále jen „státní tajemník“) ve věci rozhodnutí posledně jmenovaného, kterým se nařizuje přemístění X do Itálie a dále se mu ukládá, aby neprodleně opustil Nizozemsko, a zamítá se žádost o povolení k dočasnému pobytu, kterou dotčená osoba podala z titulu práva na azyl.

Právní rámec

Nařízení č. 1560/2003

- 3 V příloze II nařízení Komise (ES) č. 1560/2003 ze dne 2. září 2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (Úř. věst. 2003, L 222, s. 3; Zvl. vyd. 19/06, s. 200), ve znění prováděcího nařízení Komise (EU) č. 118/2014 ze dne 30. ledna 2014 (Úř. věst. 2014, L 39, s. 1) (dále jen „nařízení č. 1560/2003“) jsou uvedeny seznamy přímých a nepřímých důkazů, jež jsou relevantní pro účely použití nařízení Dublin III.
- 4 Příloha III tohoto nařízení obsahuje „[s]tandardní formulář pro žádosti o přijetí zpět“.

Nařízení Dublin III

- 5 V bodech 4 a 5 odůvodnění nařízení Dublin III se uvádí:
„(4) Podle závěrů z Tampere by měl [...] [společný evropský azylový systém] v krátké době rovněž zahrnovat jasnou a proveditelnou metodu určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl.
(5) Tato metoda by měla být založena na objektivních a spravedlivých kritériích jak pro členské státy, tak pro dotčené osoby. Mělo by být zejména možné urychleně určit příslušný členský stát tak, aby byl zaručen účinný přístup k řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany a aby nebyl ohrožen cíl urychleného vyřízení žádostí o mezinárodní ochranu.“

6 Článek 17 odst. 1 tohoto nařízení stanoví:

„Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. [...]

[...]“

7 Článek 18 uvedeného nařízení zní takto:

„1. Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen:

[...]

- b) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu;
- c) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost se posuzuje a která vzala svou žádost zpět a učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu;
- d) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.

2. Příslušný členský stát v případech uvedených v odst. 1 písm. a) a b) posoudí nebo dokončí posouzení žádosti o mezinárodní ochranu učiněnou žadatelem.

[...]

V případech uvedených v odst. 1 písm. d), kdy je žádost zamítnuta již v první instanci, příslušný členský stát zajistí, aby dotčená osoba mohla uplatnit účinný opravný prostředek podle článku 46 směrnice [Evropského parlamentu a Rady] 2013/32/EU [ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (Úř. věst. 2013, L 180, s. 60)].“

8 Článek 23 odst. 1 až 3 téhož nařízení stanoví:

„1. Pokud se členský stát, v němž osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) podala novou žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může daný jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.

2. Žádost o přijetí dotyčné osoby zpět se předkládá co nejdříve a v každém případě do dvou měsíců od nalezení shody v rámci systému Eurodac [...].

Pokud žádost o přijetí zpět dotčené osoby vychází z jiných důkazů než z údajů získaných ze systému Eurodac, zasílá se dožadovanému členskému státu do tří měsíců ode dne, kdy byla podána žádost o mezinárodní ochranu podle čl. 20 odst. 2.

3. Pokud není žádost o přijetí zpět dotčené osoby předložena ve lhůtách stanovených v odstavci 2, je pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, v němž byla podána nová žádost o mezinárodní ochranu.“

9 Článek 24 nařízení Dublin III stanoví:

„1. Pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.

[...]

5. Žádost o přijetí osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zpět se předkládá na standardním formuláři a obsahuje přímé nebo nepřímé důkazy popsané na dvou seznamech uvedených v čl. 22 odst. 3 nebo odpovídající údaje z prohlášení osoby, z nichž mohou orgány dožádaného členského státu ověřit, zda je tento členský stát příslušný na základě kritérií stanovených tímto nařízením.

Komise prostřednictvím prováděcích aktů vytvoří a pravidelně přezkoumává dva seznamy, na nichž jsou podle kritérií uvedených v čl. 22 odst. 3 písm. a) a b) uvedeny přímé a nepřímé důkazy, a stanoví jednotné podmínky pro vypracování a předkládání žádostí o přijetí zpět. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2.“

10 Článek 25 odst. 1 tohoto nařízení stanoví:

„Dožádaný členský stát provede nezbytné kontroly a rozhodne o žádosti o přijetí dotčené osoby zpět co nejrychleji a v každém případě nejpozději jeden měsíc ode dne, kdy byla žádost doručena. Pokud se žádost opírá o údaje získané ze systému Eurodac, zkracuje se tato lhůta na dva týdny.“

Směrnice 2013/32

11 Článek 46 odst. 1 směrnice 2013/32 stanoví:

„Členské státy zajistí, aby měl žadatel o mezinárodní ochranu právo na účinný opravný prostředek před soudem proti:

a) rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu [...].“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

12 Dne 23. března 2011 podal X v Nizozemsku první žádost o mezinárodní ochranu. Státní tajemník tuto žádost zamítl rozhodnutím ze dne 5. září 2011. Opravné prostředky podané proti tomuto rozhodnutí byly pravomocně zamítnuty příslušnými soudy.

13 Dne 4. června 2014 podal X druhou žádost o mezinárodní ochranu v Nizozemsku. Státní tajemník tuto žádost zamítl rozhodnutím ze dne 11. června 2014. Dne 7. července 2014 zamítl Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (okresní soud v Haagu, zasedající v Amsterdamu, Nizozemsko) žalobu podanou proti poslední uvedenému rozhodnutí. X proti tomuto rozsudku podal odvolání k Raad van State (Státní rada, Nizozemsko).

14 Dne 28. září 2014 opustil X Nizozemsko, kde byl stíhán za spáchání mravnostního trestného činu.

- 15 Dne 23. října 2014 podal X v Itálii žádost o mezinárodní ochranu.
- 16 Dne 30. ledna 2015 italské orgány vykonávající evropský zatýkací rozkaz předaly X nizozemským orgánům za účelem trestního stíhání.
- 17 Vzhledem k tomu, že nahlédnutím do systému „Eurodac“ bylo zjištěno, že dotčená osoby podala v Itálii žádost o mezinárodní ochranu, státní tajemník dne 5. března 2015 požádal italské orgány o přijetí X zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) a čl. 23 odst. 2 nařízení Dublin III.
- 18 Vzhledem k tomu, že italské orgány na tuto žádost o přijetí zpět neodpověděly, státní tajemník rozhodnutím ze dne 24. března 2015 nařídil přemístění X do Itálie a uložil mu, aby neprodleně opustil Nizozemsko.
- 19 Dne 30. března 2015 italské orgány této žádosti o přijetí zpět vyhověly.
- 20 Dne 1. dubna 2015 podal X opravný prostředek proti rozhodnutí ze dne 24. března 2015, kterým se nařizuje jeho přemístění a u soudce příslušného pro rozhodování o předběžných opatřeních Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (okresní soud v Haagu, zasedající v Amsterodamu) podal návrh na nařízení předběžného opatření. Rozhodnutím ze dne 21. dubna 2015 posledně uvedený soud tomuto návrhu na předběžné opatření vyhověl a zakázal státnímu tajemníkovi přemístit X do Itálie před uplynutím čtyřtýdenní lhůty od vydání rozhodnutí o žalobě podané X.
- 21 Dne 19. května 2015 podal X novou žádost o mezinárodní ochranu v Nizozemsku. Rozhodnutím ze dne 21. května 2015 státní tajemník tuto žádost odmítl, neboť měl za to, že již bylo určeno, že Italská republika je příslušná k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal X. Posledně uvedený se proti tomuto rozhodnutí odvolal k předkládajícímu soudu.
- 22 Dne 7. srpna 2015 Raad van State (Státní rada) zamítla odvolání, které X podal proti rozsudku Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, (okresní soud v Haagu, zasedající v Amsterodamu) ze dne 7. července 2014, kterým byla odmítnuta druhá žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal X.
- 23 Dne 30. listopadu 2015 byl X vyrozuměn o tom, že trestní řízení vedené vůči jeho osobě bylo odloženo.
- 24 Za těchto podmínek se Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (okresní soud v Haagu, zasedající v Amsterodamu), rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Má být čl. 23 odst. 3 [nařízení Dublin III] vykládán v tom smyslu, že se Italská republika stala členským státem příslušným pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal žadatel v tomto státě dne 23. října 2014, a to přesto, že Nizozemské království bylo prvním příslušným členským státem z důvodu žádosti o mezinárodní ochranu [...], které byly podány dříve v tomto členském státě, přičemž o poslední z nich ještě v tomto okamžiku probíhalo v Nizozemsku řízení, protože [Raad van State (Státní rada)] dosud nerozhodla o odvolání, které navrhovatel podal proti rozhodnutí předkládajícího soudu ze dne 7. července 2014 [...]?
- 2) Vyplývá z čl. 18 odst. 2 [nařízení Dublin III], že posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, která byla k okamžiku podání žádosti o přijetí zpět ze dne 5. března 2015 stále v Nizozemsku posuzována, měly nizozemské orgány přerušit neprodleně po podání žádosti o přijetí zpět a mělo být ukončeno po uplynutí lhůty stanovené v článku 24 [tohoto] nařízení zrušením nebo změnou předchozího rozhodnutí ze dne 11. června 2014, kterým byla zamítnuta žádost o azyl ze dne 4. června 2014?

- 3) Pokud bude odpověď na druhou otázku kladná, platí potom, že příslušnost pro posuzování žádosti navrhovatele o mezinárodní ochranu zůstává na straně nizozemských orgánů a nedošlo k jejímu přechodu na Italskou republiku, jelikož odpůrce nezrušil ani nezměnil rozhodnutí ze dne 11. června 2014?
- 4) Porušily nizozemské orgány povinnost, kterou mají podle čl. 24 odst. 5 [nařízení Dublin III], podle níž musí italským orgánům poskytnout informace, jež jim umožní, aby ověřily, zda je jejich členský stát příslušný podle kritérií stanovených v tomto nařízení, tím, že neposkytly informace o probíhajícím odvolacím řízení, které bylo vedeno [Raad van State (Státní rada)] v Nizozemsku v rámci druhého azylového řízení?
- 5) Pokud bude odpověď na čtvrtou otázku kladná, znamenají tyto nedostatky, že v jejich důsledku nedošlo k přechodu příslušnosti pro posouzení žádosti navrhovatele o mezinárodní ochranu na Italskou republiku, ale tato příslušnost zůstala na straně nizozemských orgánů?
- 6) Pokud příslušnost nezůstala na straně Nizozemského království, měly by v takovém případě nizozemské orgány s ohledem na skutečnost, že žadatel byl Italskou republikou předán do Nizozemska v souvislosti s trestním řízením vedeným vůči jeho osobě, podle čl. 17 odst. 1 [nařízení Dublin III], a odchýlně od čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení posoudit žádost o mezinárodní ochranu podanou navrhovatelem v Itálii, a že z tohoto důvodu nebyly důvodně oprávněny využít možnost stanovenou v čl. 24 odst. 1 [nařízení Dublin III], podle níž mohou italským orgánům předložit žádost o přijetí žadatele zpět?

K předběžným otázkám

K první otázce

- 25 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 23 odst. 3 nařízení Dublin III vykládán v tom smyslu, že členský stát, u kterého byla podána nová žádost o mezinárodní ochranu, je po uplynutí lhůt stanovených v čl. 23 odst. 2 tohoto nařízení příslušný k jejímu posuzování, pokud tento členský stát v těchto lhůtách nepředložil žádost o přijetí zpět, přestože příslušným pro posuzování dříve podaných žádostí o mezinárodní ochranu byl jiný členský stát a před soudem tohoto posledně uvedeného členského státu v okamžiku uplynutí těchto lhůt stále probíhalo řízení o oprávněm prostředku podaném proti zamítnutí jedné z těchto žádostí.
- 26 K zodpovězení této otázky je třeba přihlídnout nejen ke znění uvedeného ustanovení, ale i k jeho kontextu, obecné systematice právní úpravy, jejíž je součástí, a cílům sledovaným touto úpravou.
- 27 Rozsah použití řízení pro přijetí dotčené osoby zpět je vymezen v člancích 23 a 24 nařízení Dublin III. Z článku 23 odst. 1 tohoto nařízení vyplývá, že se toto řízení použije mimo jiné na osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. d) uvedeného nařízení (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 5. dubna 2017, Ahmed, C-36/17, EU:C:2017:273, body 26 a 27, a rozsudek ze dne 25. ledna 2018, Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, body 42 a 43).
- 28 Posledně uvedené ustanovení se týká mimo jiné státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti, jejíž žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta a která učinila novou žádost v jiném členském státě.
- 29 Z článku 18 odst. 2 nařízení Dublin III vyplývá, že čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení se vztahuje mimo jiné na případy, „kdy je žádost zamítnuta již v první instanci“.

- 30 Pro takové případy normotvůrce Evropské unie konkrétně stanovil, že příslušný členský stát má povinnost zajistit, aby dotčená osoba mohla uplatnit účinný opravný prostředek podle článku 46 směrnice 2013/32.
- 31 Vzhledem k tomu, že v tomto článku 46 je stanoveno právo na účinný opravný prostředek proti rozhodnutí příslušného orgánu, je třeba mít za to, že čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III se vztahuje zejména na případy, v nichž tento orgán zamítl žádost o mezinárodní ochranu rozhodnutím, které dosud nenabýlo právní moci.
- 32 Řízení týkající se žádosti o přijetí zpět, jež je stanoveno v článku 23 nařízení Dublin III, se tudíž použije na státního příslušníka třetí země, který podal žádost o mezinárodní ochranu v členském státě, přestože žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána dříve v jiném členském státě, byla zamítnuta rozhodnutím příslušného orgánu, byť toto rozhodnutí dosud nenabýlo právní moci z důvodu podání opravného prostředku, který je předmětem řízení probíhajícího před soudem posledně uvedeného členského státu.
- 33 V takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, mají tudíž orgány členského státu, u kterého byla podána tato nová žádost, podle čl. 23 odst. 1 tohoto nařízení možnost předložit žádost o přijetí dotčené osoby zpět.
- 34 Podle čl. 23 odst. 2 uvedeného nařízení mají tyto orgány povinnost předložit tuto žádost co nejdříve, a každopádně ve lhůtách stanovených v tomto ustanovení, neboť tato žádost nemůže být platně předložena po uplynutí těchto lhůt (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 26. července 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, bod 67).
- 35 Ze znění čl. 23 odst. 3 nařízení Dublin III, jeho obecné systematiky a jeho cílů vyplývá, že v případě marného uplynutí uvedených lhůt dochází *ex lege* k přechodu příslušnosti na členský stát, v němž byla podána nová žádost o mezinárodní ochranu (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 26. července 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, bod 61, a rozsudek ze dne 25. října 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, bod 30).
- 36 Tomuto přechodu příslušnosti nemůže bránit skutečnost, že jiný členský stát byl příslušným pro posouzení žádostí o mezinárodní ochranu, jež byly podány dříve, a před soudem tohoto členského státu v okamžiku uplynutí těchto lhůt stále probíhalo řízení o opravném prostředku, který byl podán proti zamítnutí některé z těchto žádostí.
- 37 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že unijní normotvůrce přesným vymezením účinků, jež má marné uplynutí lhůt stanovených v čl. 23 odst. 2 nařízení Dublin III, jednoznačně stanovil, že v důsledku zpoždění přičitatelných členskému státu, u něhož byla podána nová žádost o mezinárodní ochranu, dochází k přechodu příslušnosti, aniž by použití tohoto pravidla omezil na určitá konkrétní řízení o přijetí zpět, a zejména aniž by podmínil tento přechod příslušnosti fázemi průběhu řízení o žádostech o mezinárodní ochranu, jež byly dříve podány v jiném členském státě.
- 38 Toto řešení může zajisté vést na straně členského státu, u něhož byla podána nová žádost o mezinárodní ochranu, k tomu, že tuto žádost bude posuzovat, přestože v jiném členském státě je žádost o mezinárodní ochranu podaná toutéž osobou stále posuzována nebo již bylo její posouzení dokončeno.
- 39 Tento stav je ovšem důsledkem volby, kterou učinil unijní normotvůrce, když obecně stanovil takový přechod této příslušnosti v situacích, na které se použijí řízení o přijetí zpět, zatímco rozsah použití těchto řízení, jak vyplývá z čl. 18 odst. 1 písm. b) až d) téhož nařízení, se vztahuje mimo jiné na situace, kdy v jiném členském státě dosud probíhají nebo byla ukončena správní nebo soudní řízení.

40 Na první otázku je tudíž třeba odpovědět tak, že čl. 23 odst. 3 nařízení Dublin III musí být vykládán v tom smyslu, že členskému státu, v němž byla podána nová žádost o mezinárodní ochranu, přísluší její posuzování, pokud tento členský stát nepředložil žádost o přijetí zpět ve lhůtách stanovených v čl. 23 odst. 2 tohoto nařízení, třebaže jiný členský stát byl příslušným pro posuzování žádostí o mezinárodní ochranu, jež byly podány dříve, a před soudem tohoto posledně uvedeného členského státu v okamžiku uplynutí těchto lhůt stále probíhalo řízení o opravném prostředku podaném proti zamítnutí jedné z těchto žádostí.

Ke druhé otázce

41 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 18 odst. 2 nařízení Dublin III vykládán v tom smyslu, že aby členský stát mohl předložit žádost o přijetí zpět, jež se týká státního příslušníka třetí země, který se nachází na jeho území bez povolení k pobytu, je povinen přerušit zkoumání opravného prostředku, jímž je napadeno zamítnutí dříve podané žádosti o mezinárodní ochranu, a následně v případě přijetí prvně uvedené žádosti o přijetí zpět dožádaným členským státem toto zkoumání zastavit.

42 I když jsou v čl. 18 odst. 2 nařízení Dublin III stanoveny různé povinnosti, jež se týkají následného postupu vyřizování žádosti o mezinárodní ochranu v závislosti na tom, v jaké fázi se nachází dotčené řízení o mezinárodní ochraně, cílem všech těchto povinností je zajistit pokračování řízení o mezinárodní ochraně a tyto povinnosti neukládají, aby toto řízení bylo v jakémkoli členském státě zastaveno či přerušeno.

43 Dále nic v tomto ustanovení nenasvědčuje tomu, že se povinnosti, které stanovuje, vztahují na dožadující členský stát. Z obecné systematiky článku 18 lze naopak dovodit, že cílem těchto povinností je upřesnit zacházení, jež musí být zaručeno dotčené osobě po jejím přemístění do jiného členského státu.

44 S ohledem na výše uvedené úvahy musí být čl. 18 odst. 2 nařízení Dublin III vykládán v tom smyslu, že předložení žádosti o přijetí zpět členským státem, jež se týká státního příslušníka třetí země, který se nachází na jeho území bez povolení k pobytu, není podmíněno tím, aby tento členský stát přerušil zkoumání opravného prostředku, jímž je napadeno zamítnutí dříve podané žádosti o mezinárodní ochranu, a následně v případě přijetí uvedené žádosti o přijetí zpět dožádaným členským státem tím, aby toto zkoumání zastavil.

Ke třetí otázce

45 Vzhledem k odpovědi podané na druhou otázku není nutno odpovídat na třetí otázku.

Ke čtvrté otázce

46 Podstatou čtvrté otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 24 odst. 5 nařízení Dublin III musí být vykládán v tom smyslu, že v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, kdy členský stát předkládá žádost o přijetí zpět na základě článku 24 tohoto nařízení, je tento členský stát v důsledku marného uplynutí lhůt stanovených v čl. 23 odst. 2 uvedeného nařízení na straně dožádaného členského státu povinen informovat orgány posledně uvedeného členského státu o tom, že před soudem dožadujícího členského státu probíhá řízení o opravném prostředku, jímž je napadeno zamítnutí dříve podané žádosti o mezinárodní ochranu.

- 47 V článku 24 odst. 5 nařízení Dublin III se stanoví, že žádost o přijetí zpět se předkládá na standardním formuláři a obsahuje přímé nebo nepřímé důkazy popsané na dvou seznamech uvedených v čl. 22 odst. 3 tohoto nařízení nebo odpovídající údaje z prohlášení dotčené osoby, podle nichž mohou orgány dožádaného členského státu ověřit, zda je tento členský stát příslušný na základě kritérií stanovených uvedeným nařízením.
- 48 Ze samotného znění čl. 24 odst. 5 téhož nařízení tudíž vyplývá, že povinnost poskytnout informace, kterou má dožadující členský stát, se vztahuje pouze na údaje, které umožní dožádanému členskému státu, aby posoudil svou příslušnost.
- 49 Tento výklad má oporu v obecné systematice nařízení Dublin III, neboť předložení žádosti o přijetí zpět přispívá k určení příslušného členského státu a má umožnit dožádanému členskému státu, aby v souladu s čl. 25 odst. 1 tohoto nařízení provedl nezbytná ověření, jež jsou vyžadována k tomu, aby mohl posoudit, zda je příslušným členským státem.
- 50 Z odpovědi na první a druhou otázku přitom vyplývá, že v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, kdy je příslušnost dožádaného členského státu založena marným uplynutím lhůt stanovených v čl. 23 odst. 2 uvedeného nařízení, není pro určení příslušného členského státu relevantní ta okolnost, že před soudem dožadujícího členského státu stále probíhá řízení o opravném prostředku, jímž je napadeno dříve podané žádosti o mezinárodní ochranu.
- 51 Informace o takovém řízení tudíž nelze považovat za užitečné k tomu, aby na jejich základě mohl dožádaný členský stát posoudit svou příslušnost, a tudíž nemusí být povinně předávány podle čl. 24 odst. 5 téhož nařízení.
- 52 Toto konstatování je podporováno seznamy, které jsou v tomto ustanovení zmíněny a jsou uvedeny v příloze II nařízení č. 1560/2003, a standardním formulářem pro žádosti o přijetí zpět, který tvoří přílohu III tohoto nařízení. V těchto seznamech ani ve formuláři totiž není nijak odkazováno na řízení o opravných prostředcích podaných proti zamítnutím dříve podaných žádostí o mezinárodní ochranu.
- 53 Článek 24 odst. 5 nařízení Dublin III musí být tudíž vykládán v tom smyslu, že v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, není členský stát, který předkládá žádost o přijetí zpět na základě článku 24 tohoto nařízení po marném uplynutí lhůt stanovených v čl. 23 odst. 2 uvedeného nařízení na straně dožádaného členského státu povinen informovat orgány posledně uvedeného členského státu o tom, že před soudem dožadujícího členského státu probíhá řízení o opravném prostředku podaném proti zamítnutí dříve podané žádosti o mezinárodní ochranu.

K páté otázce

- 54 Vzhledem k odpovědi na čtvrtou otázku není namístě odpovídat na pátou otázku.

K šesté otázce

- 55 Podstatou šesté otázky předkládajícího soudu je, zda musí být ustanovení čl. 17 odst. 1 a článku 24 nařízení Dublin III vykládána v tom smyslu, že v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení v okamžiku rozhodnutí o přemístění, když byl žadatel o mezinárodní ochranu předán prvním členským státem druhému členskému státu z důvodu výkonu evropského zatýkacího rozkazu a nachází se na území posledně uvedeného státu, ač v něm nepodal novou žádost o mezinárodní ochranu, tento druhý členský stát nemůže platně požádat prvně uvedený členský stát o přijetí tohoto žadatele zpět a naopak má povinnost rozhodnout o posouzení jím předložené žádosti.

- 56 V článku 24 odst. 1 nařízení Dublin III se stanoví, že členský stát může mimo jiné požádat jiný členský stát o přijetí osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení zpět, pokud se tato osoba zdržuje bez povolení pobytu na jeho území a pokud v něm nebyla podána nová žádost o mezinárodní ochranu, jestliže se domnívá, že tento druhý členský stát je příslušný podle posledně uvedeného ustanovení.
- 57 Vzhledem k tomu, že v uvedeném ustanovení není uveden žádný požadavek, který by se týkal podmínek vstupu dotčené osoby na území dožadujícího členského státu, je třeba konstatovat, že unijní normotvůrce v tomto ohledu možnost předložit žádost o přijetí zpět ničím nepodmínil.
- 58 V tomto kontextu a s ohledem na autonomii řízení, jež jsou stanovena jednak v nařízení Dublin III a jednak v rámcovém rozhodnutí Rady 2002/584/JVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. L 190, 18.7.2002, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), jež sledují odlišné cíle a nejsou vzájemně zastupitelná, nelze v důsledku samotné okolnosti, že ke vstupu na území dožadujícího členského státu došlo z důvodu výkonu evropského zatýkacího rozkazu, vyloučit předložení žádosti o přijetí zpět.
- 59 Opačné řešení by navíc mohlo odrazovat členské státy od toho, aby požadovaly předání žadatele o mezinárodní ochranu za účelem trestního stíhání, s cílem vyhnout se přesunu příslušnosti pro posouzení jeho žádosti po vydání rozhodnutí v trestním řízení, čímž by mohla být podporována beztrestnost a narušována účinnost trestního postihu v dotčeném členském státě.
- 60 Ze samotného znění čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III vyplývá, že toto ustanovení umožňuje každému členskému státu, aby se rozhodl, že posoudí „žádost o mezinárodní ochranu, kterou [mu] podal státní příslušník třetí země“, což znamená, že toto ustanovení nemá za cíl umožnit členskému státu, aby se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, která mu nebyla podána.
- 61 Tento výklad je navíc v souladu s cílem tohoto ustanovení, a sice se zachováním pravomocí členských států při výkonu práva poskytnout mezinárodní ochranu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. prosince 2013, Abdullahi, C-394/12, EU:C:2013:813, bod 57, a rozsudek ze dne 16. února 2017, C. K. a další, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, bod 53).
- 62 Uvedené ustanovení tudíž nemůže bránit předložení žádosti o přijetí zpět v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, kdy dotčená osoba nepodala novou žádost o mezinárodní ochranu v dožadujícím členském státě.
- 63 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na šestou otázku odpovědět tak, že ustanovení čl. 17 odst. 1 a článku 24 nařízení Dublin III musí být vykládána v tom smyslu, že v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení v okamžiku rozhodnutí o přemístění, kdy žadatel o mezinárodní ochranu byl předán prvním členským státem druhému členskému státu z důvodu výkonu evropského zatýkacího rozkazu a zdržuje se na území posledně uvedeného státu, ač v něm nepodal novou žádost o mezinárodní ochranu, tento druhý členský stát může platně požádat prvně uvedený členský stát o přijetí tohoto žadatele zpět a nemá povinnost rozhodnout, že posoudí žádost předloženou žadatelem.

K nákladům řízení

- 64 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 23 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, musí být vykládán v tom smyslu, že členskému státu, v němž byla podána nová žádost o mezinárodní ochranu, přísluší její posuzování, pokud tento členský stát nepředložil žádost o přijetí zpět ve lhůtách stanovených v čl. 23 odst. 2 tohoto nařízení, třebaže jiný členský stát byl příslušným pro posuzování dříve podaných žádostí o mezinárodní ochranu a před soudem tohoto posledně uvedeného členského státu v okamžiku uplynutí těchto lhůt stále probíhalo řízení o opravném prostředku podaném proti zamítnutí jedné z těchto žádostí.
- 2) Článek 18 odst. 2 nařízení č. 604/2013 musí být vykládán v tom smyslu, že předložení žádosti o přijetí zpět členským státem, jež se týká státního příslušníka třetí země, který se nachází na jeho území bez povolení k pobytu, není podmíněno tím, aby tento členský stát přerušil zkoumání opravného prostředku, kterým je napadeno zamítnutí dříve podané žádosti o mezinárodní ochranu, a následně v případě přijetí uvedené žádosti o přijetí zpět dožádaným členským státem tím, aby toto zkoumání zastavil.
- 3) Článek 24 odst. 5 nařízení č. 604/2013 musí být vykládán v tom smyslu, že v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, kdy členský stát předkládá žádost o přijetí zpět na základě článku 24 tohoto nařízení, není tento členský stát po uplynutí lhůt stanovených v čl. 23 odst. 2 uvedeného nařízení v dožádaném členském státě povinen informovat orgány posledně uvedeného členského státu o tom, že před soudem dožadujícího členského státu probíhá řízení o opravném prostředku podaném proti zamítnutí dříve podané žádosti o mezinárodní ochranu.
- 4) Ustanovení čl. 17 odst. 1 a článku 24 nařízení č. 604/2013 musí být vykládána v tom smyslu, že v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení v okamžiku rozhodnutí o přemístění, kdy žadatel o mezinárodní ochranu byl předán prvním členským státem druhému členskému státu z důvodu výkonu evropského zatýkacího rozkazu a zdržuje se na území posledně uvedeného státu, ač v něm nepodal novou žádost o mezinárodní ochranu, tento druhý členský stát může platně požádat prvně uvedený členský stát o přijetí tohoto žadatele zpět a nemá povinnost rozhodnout o tom, že posoudí žádost předloženou žadatelem.

Podpisy.